



PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENAT

LEGE

privind insolvența persoanelor fizice

Senatul adoptă prezentul proiect de lege

Capitolul I **Scopul legii**

Art.1.- Scopul legii

(1) Scopul prezentei legi este acela de a asigura acoperirea datoriilor persoanelor fizice fără activități antreprenoriale, aflate în insolvență, prin intermediul rambursării datoriilor în baza unui plan ori prin intermediul lichidării bunurilor respectivilor debitori.

(2) Sub rezerva prevederilor prezentei legi, debitorul poate obține o stingere a datoriilor sale reziduale, în baza îndeplinirii planului sau a lichidării activelor sale.

Art.2.- Definiții

În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *creditor înrudit* - soțul/soția sau partenerul/partenera debitorului, orice rude directe (pe linie descendentă și ascendentă), frați, soți/soții sau parteneri ai acestora și copiii lor, precum și orice persoane fizice care locuiesc împreună cu debitorul sau persoane care depind de acesta;

Orice entități juridice în care debitorul sau orice persoană fizică dintre cele enumerate la lit.a) dețin minimum 10% participație directă sau indirectă, sau în care dețin o influență comparabilă cu participația de 10%;

Orice entități juridice cu privire la care debitorul sau oricare dintre persoanele fizice enumerate la lit.a) sunt în raporturi juridice de dreptul muncii, în raporturi de colaborare potrivit legii civile sau îndeplinesc o funcție de management sau supraveghere;

b) *eliberarea de datorii reziduale* - ștergerea tuturor creanțelor înregistrate în procedura insolvenței și rămase nerambursate la finalul acesteia, în urma solicitării formulate de debitor, potrivit art.23;

c) *înlocuirea aprobării* - procedură ce permite instanței de judecată înlocuirea obiecțiilor exprimate de către unul dintre creditorii asupra planului pentru rambursarea datoriilor, potrivit art.16;

d) *plan pentru rambursarea datoriilor* - etapă a procedurii insolvenței persoanei fizice, preliminară lichidării bunurilor debitorului, ce presupune înaintarea de către debitor a unei propuneri asupra modului de rambursare aplicabil creanțelor acumulate.

Art.3.- Aria de aplicare

(1) Prezenta lege se aplică în cazul procedurilor de insolvență care afectează persoanele fizice, denumite în continuare *debitori*, care:

- a) au domiciliul permanent în România;
- b) bunurile sau sursa veniturilor se regăsesc în România;
- c) nu acționează ca persoane fizice autorizate la momentul solicitării declanșării procedurii de insolvență; și
- d) nu au nicio datorie care rezultă din activități comerciale desfășurate în nume propriu.

(2) Instanțele relevante pot, cu toate acestea, să decidă ca prevederile prezentei legi să se aplice și în raport cu un debitor care are datorii ce decurg din activități comerciale desfășurate în nume propriu, ca persoană fizică autorizată, în situația în care:

- i. creditorii unui debitor consimt la începerea procedurii de insolvență, în temeiul prezentei legi sau
- ii. dacă valoarea totală a principalului datoriilor rezultate din astfel de activități comerciale nu depășește suma de 45.000 lei, iar debitorul nu are mai mult de 20 de creditorii la momentul solicitării procedurii de insolvență.

(3) Prevederile Legii nr.85/2014 privind procedura insolvenței se vor aplica procedurilor reglementate de prezenta lege, în măsura în care nu prevede contrariul.

Art.4.- Competența materială și teritorială

Tribunalul în a cărui rază teritorială își are domiciliul debitorul este competent să soluționeze toate procedurile stabilite de prezenta lege, cu excepția recursului prevăzut a fi formulat la deciziile tribunalului, recurs ce va fi soluționat de către curtea de apel competentă.

Capitolul II

Începerea procedurii de insolvență

Art.5.- Cererea debitorului

(1) Debitorul poate depune o cerere pentru inițierea procedurii de insolvență în temeiul prezentei legi, în situația în care este în incapacitate de a-și achita datoriile la momentul în care acestea devin scadente.

(2) Debitorul este considerat a fi în imposibilitate de a-și achita datoriile la scadență, dacă este incapabil să își achite două sau mai multe datorii, față de doi sau mai mulți creditori, în decurs de peste 30 de zile de la data scadență a acestor datorii.

(3) Solicitarea de inițiere a procedurii de insolvență va fi transmisă de către debitor, împreună cu următoarele documente și informații:

a) un raport al bunurilor proprietatea sa și a veniturilor disponibile, incluzând date referitoare la veniturile preconizate a fi obținute în următorii 5 ani și informații cu privire la veniturile sale din ultimii 3 ani, precum și o situație a datoriilor sale și detalii privind creditorii aferenți. Raportul va include, totodată, o declarație conform căreia conținutul acestuia este corect și complet;

b) o listă a bunurilor mobile și imobile, cu o valoare individuală care depășește suma de 1.000 lei, care au fost înstrăinate de către debitor în decursul ultimilor 4 ani;

c) o declarație pe propria răspundere în care să explice motivele pentru care se află în incapacitate de a-și achita datoriile la termenul scadent;

d) o propunere de Plan pentru rambursarea datoriilor, denumit în continuare *planul*; acesta trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute la art.13 și poate cuprinde orice termeni de natură să conducă la o îndeplinire cât mai adecvată a creanțelor, luând în considerare creanțele creditorilor, precum și bunurile, veniturile și circumstanțele familiale ale debitorului. *Planul* va cuprinde o explicație cu privire la modalitatea și la măsura în care garanțiile sau alte drepturi ale creditorilor asupra bunurilor debitorului vor fi afectate de către acesta.

(4) La solicitarea debitorului, creditorii vor fi obligați să pună la dispoziția debitorului, pe propria cheltuială, o declarație scrisă privind creanțele pe care le dețin asupra acestuia, spre a-l ajuta în elaborarea raportului menționat la alin.(3) lit.a); în special, creditorii vor menționa cuantumul creanțelor, cu defalcarea acestora în principal dobândă și alte costuri aferente. Solicitarea debitorului trebuie să facă referire la cererea acestuia de inițiere a procedurii de insolvență.

Art.6.- Cererea creditorului

(1) Un creditor poate depune o cerere pentru aplicarea procedurii de insolvență unui debitor, dacă poate dovedi faptul că debitorul nu are capacitatea de a-și achita datoriile la termenul scadenței acestora și în cazul în care valoarea totală nominală a creanței creditorului față de debitorul respectiv depășește suma de 25.000 lei.

(2) În susținerea cererii, creditorul trebuie să furnizeze documente și informații, în măsura în care acestea îi stau la dispoziție, cu privire la bunurile și veniturile debitorului, precum și o situație a celorlalți creditori și a creanțelor acestora asupra debitorului.

Art.7.- Validarea cererii de către instanță

(1) În cazul în care cererea pentru inițierea procedurii insolvenței nu include toate documentele sau informațiile solicitate în baza prezentei legi sau dacă această cerere este vagă sau neinteligibilă, instanță de insolvență va solicita, prin intermediul unei hotărâri, persoanei care a depus cererea, să o corecteze sau să o completeze într-un termen care nu poate depăși 7 zile. Concomitent, instanță de insolvență va da respectivei persoane instrucțiuni asupra modalității de efectuare a acestor corecții sau completări.

(2) În cazul cererii depuse de creditor, completarea informațiilor cu privire la elementele prevăzute la art.5 alin.(3) lit.a)-e) se va realiza de către debitor, la solicitarea instanței, într-un termen care nu va depăși 30 de zile calendaristice.

(3) Instanța de insolvență va refuza cererea pentru inițierea procedurii de insolvență dacă, contrar instrucțiunilor date, această cerere nu este completată corespunzător și, ca urmare a acestor deficiențe, procedura poate fi continuată.

(4) Instanța de insolvență va refuza să înceapă procedura de insolvență la finalizarea audierii părților, în cazul în care:

a) cererea de inițiere a procedurii de insolvență privește debitorul care nu îndeplinește criteriile menționate la art.3 alin.(1) și (2);

b) persoana care a depus cererea nu a demonstrat că debitorul este în incapacitate de a-și achita datoriile la scadență;

c) procedura de insolvență cu privire la un debitor a mai fost deschisă într-un interval de 7 ani, anterior datei de depunere a cererii;

d) incapacitatea debitorului de a-și achita datoriile rezultă din comportamentul fraudulos al acestuia sau dintr-un comportament deliberat sau iresponsabil; un asemenea tip de comportament va include, în principal, pierderea proprietății sau posesiei bunurilor și încheierea unor tranzacții care nu sunt conforme cu o administrare prudentă a patrimoniului, concomitent cu îndatorarea față de mai mulți creditori.

Art.8.- Începerea procedurii de insolvență

(1) Debitorul și fiecare creditor care depune o cerere pentru începerea procedurii de insolvență vor fi audiați la termenul stabilit de instanță.

(2) Instanța de insolvență nu poate refuza începerea procedurii de insolvență exclusiv în temeiul faptului că debitorul nu are destule bunuri să acopere costurile procedurii, acestea urmând a fi suportate de către statul român. Aceste sume vor fi rambursate în mod prioritar, din veniturile rezultate în urma desfășurării procedurii de insolvență.

(3) Simultan cu începerea procedurii de insolvență, instanță de insolvență va desemna un practician în insolvență, care să acționeze drept administrator-judiciar.

(4) Decizia începerii procedurii de insolvență va fi publicată fără întârziere în Buletinul procedurilor de insolvență și în alte registre similare, în conformitate cu prevederile Legii nr.85/2014. Începerea procedurii de insolvență va avea loc și va produce efecte prin publicarea deciziei în Buletinul procedurilor de insolvență.

Art.9.- Efectele începerii procedurii de insolvență

(1) Începerea procedurii de insolvență cu privire la un debitor va produce următoarele efecte:

a) debitorul nu poate dispune de bunurile sale fără acordul prealabil al administratorului-judiciar, cu excepția tranzacțiilor obișnuite, necesare pentru debitor și pentru cei care depind de acesta, pentru a suporta costurile de trai de bază: aceste tranzacții ordinare vor trebui, la rândul lor, să fie anunțate ulterior în scris, trimestrial, administratorului-judiciar;

b) toate procedurile contencioase și necontencioase de executare silită asupra bunurilor debitorului vor fi suspendate pe durata procedurii de insolvență;

c) toate creanțele debitorului vor deveni scadente și vor trebui achitate;

d) nu se va acumula nicio dobândă, dobândă penalizatoare, penalitate sau alt tip de cost cu privire la creanțele existente la data începerii procedurii de insolvență și care au fost recunoscute ca atare de către administratorul-judiciar;

e) toate actele unilaterale ale debitorului, referitoare la bunurile sale, inclusiv procurile și mandatele acordate unor terțe persoane, vor înceta să producă efecte;

f) debitorul trebuie să se conformeze instrucțiunilor administratorului-judiciar cu privire la activele supuse procedurii de insolvență, să pună la dispoziție toate informațiile și să coopereze cu administratorul-judiciar, la cerere.

(2) Proprietarul reședinței principale a debitorului nu poate rezilia un contract de închiriere cu debitorul, exclusiv în temeiul faptului că debitorul se află în incapacitate de plată a chiriei care a fost scadentă anterior începerii procedurii de insolvență sau în temeiul faptului că debitorul a solicitat procedura de insolvență sau că situația sa economică s-a înrăutățit.

(3) Prevederile Legii nr.85/2014 care guvernează drepturile de compensare ale creditorilor, se vor aplica în mod corespunzător.

Art.10.- Înregistrarea și revizuirea creanțelor

(1) Toți creditorii debitorului au obligația de a înregistra creanțele asupra debitorului, în termen de 20 zile de la începerea procedurii de insolvență. Prevederile Legii nr.85/2014 se aplică în mod corespunzător, cu privire la procedura de înregistrare a creanțelor.

(2) Administratorul-judiciar va analiza și va revizui creanțele înregistrate și va pregăti o listă preliminară a acestor creanțe, în termen de 15 zile de la sfârșitul perioadei de înregistrare a creanțelor. Prevederile Legii nr.85/2014 se vor aplica în mod corespunzător procesului de analiză și contestare a creanțelor, precum și

pregătirii și publicării listei finale a creanțelor.

Art.11.- Analiza bunurilor și veniturilor debitorului

(1) Administratorul-judiciar va analiza informațiile cu privire la bunurile și veniturile debitorului și va pregăti o listă a acestora, în termen de 20 de zile de la data începerii procedurii de insolvență.

(2) Administratorul-judiciar va utiliza informațiile primite de la debitor și cererea de începere a procedurii de insolvență, ca bază pentru pregătirea listei de bunuri și venituri, pe lângă informațiile pe care debitorul trebuie să le furnizeze administratorului, la cerere.

Capitolul III

Plan de rambursare a datoriilor

Art.12.- Încercarea obligatorie de agreare a planului

(1) După finalizarea listei de creanțe și a listei bunurilor și veniturilor se va proceda la analizarea, de către creditorii, a propunerii debitorului cu privire la *plan*, în vederea luării unei decizii asupra acestuia. Această perioadă nu poate depăși trei luni. Ulterior audierii debitorului și administratorului-judiciar, instanța de insolvență fie va constata aprobarea *planului*, în conformitate cu prevederile art.15 alin.(1) fie, dacă planul propus nu îndeplinește cerințele prevăzute la art.13, va constata lichidarea activelor debitorului, conform Capitolului IV.

(2) Dacă cererea pentru procedura de insolvență este depusă de către creditor, debitorul trebuie să furnizeze o propunere de *plan*, în termen de 15 zile de la întocmirea listei preliminare a creanțelor de către administratorul-judiciar. În cazul în care debitorul nu propune *planul* în acest termen, prevederile alin.(1) nu se vor aplica, iar procedura de insolvență va continua prin lichidarea activelor debitorului, în conformitate cu prevederile Capitolului IV.

(3) Debitorul poate completa sau ajusta *planul* în orice moment, până când instanța de insolvență de insolvență organizează audierea menționată la alin.(1).

Art.13.- Conținutul planului

(1) *Planul* trebuie să se conformeze următoarelor cerințe:

a) fiecare creditor chirografar neînruit trebuie să primească o compensare de minimum 40% din valoarea nominală a creanțelor sale înregistrate în lista de creanțe, în afara cazului în care creditorul neînruit consimte în scris la o compensare mai mică; acest consimțământ scris al creditorului trebuie obținut de către debitor și furnizat instanței de insolvență anterior datei de audiere menționate la art.12 alin.(1);

b) fiecare creditor garantat neînruit trebuie să primească cel puțin suma probabil a fi primită din încasările aferente vânzării activelor garantate în favoarea acestor creditorii garantați, pe baza valorii de piață actuale a garanției. Aspectele menționate anterior se aplică în afara cazului în care creditorul implicat consimte în scris să primească o compensare mai mică; un astfel de consimțământ scris din partea creditorului trebuie obținut de către debitor și furnizat instanței de

insolvență, anterior datei de audiere menționate la art.12 alin.(1);

c) niciun creditor înrudit nu se poate îndeștula într-o măsură mai mare sau egală cu orice creditor neînruit și nici nu se poate îndeștula înaintea creditorilor neînruiti;

d) graficul de rambursare a datoriilor nu se poate întinde pe o perioadă mai mare de 5 ani de la data intrării în vigoare a *planului*, cu excepția obligațiilor asupra cărora debitorul și creditorul respectivei obligații agreează altfel.

(2) *Planul* poate prevedea lichidarea anumitor bunuri ale debitorului și distribuirea încasărilor către creditori. Încasările rezultate din vânzările bunurilor garantate în favoarea creditorilor garantați pot fi distribuite doar acestor creditori garantați, cu excepția situației în care încasările depășesc suma creanțelor garantate, caz în care aceste încasări în exces vor fi distribuite creditorilor rămași. Orice asemenea lichidare și distribuire de încasări vor fi efectuate de către administratorul judiciar, iar prevederile Legii nr.85/2014 se aplică în mod corespunzător.

Art.14.- Votul dat de creditori cu privire la propunerea *planului*

(1) Creditorilor neînruiti ale căror creanțe au fost incluse în lista creanțelor li se va solicita, prin notificare publică, în Buletinul procedurilor de insolvență, să comenteze asupra planului propus, în termen de 30 de zile de la data publicării planului în Buletinul procedurilor de insolvență.

(2) Dacă un creditor nu comentează cu privire la planul propus în termenul limită stabilit, se va considera că aceasta reprezintă aprobarea de către respectivul creditor a planului propus; acest fapt trebuie evidențiat în solicitarea de comentarii.

(3) La expirarea termenului limită stipulat la alin.(1), debitorului i se va oferi oportunitatea de a modifica sau de a completa *planul*, într-un termen limită care va fi stabilit de către instanță și care nu va depăși 15 zile, dacă se consideră necesar, pe baza comentariilor unuia dintre creditori sau dacă pare practic și rezonabil, în interesul unei rambursări a datoriilor agreeate de comun acord. *Planul* propus, modificat sau completat, va fi anunțat creditorilor, iar alin.(1) și (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Procedura de modificare sau completare a *planului* se poate desfășura doar o singură dată.

(5) Creditorii înruiti nu vor avea niciun drept de a comenta asupra *planului* propus și se va considera că l-au agreeat.

Art.15.- Acceptarea planului de către creditori

(1) În cazul în care niciun creditor nu obiectează cu privire la acest *plan* sau dacă aprobarea este înlocuită în conformitate cu art.16, se consideră că *planul* a fost aprobat. Instanța de insolvență va decide aprobarea *planului* printr-o hotărâre. *Planul* aprobat va intra în vigoare la data publicării hotărârii instanței de insolvență. Hotărârea instanței, împreună cu planul, se va comunica creditorilor și debitorului.

(2) Creanțele creditorilor, care nu au fost înregistrate conform prevederilor menționate la art.10, vor înceta să existe la data efectivă de intrare în vigoare a *planului*, cu excepția acelor creanțe care nu pot fi stinse potrivit art.25 alin.(2). Un creditor a cărui creanță a fost înregistrată în procedura de insolvență, dar care a fost contestată de către administratorul-judiciar, poate solicita debitorului să ramburseze creanța sa într-un procent similar cu rambursarea celorlalți creditori aflați în aceeași categorie cu acesta, în măsura în care asemenea creanțe au fost confirmate de instanță ulterior aprobării *planului*.

Art.16.- Înlocuirea aprobării

(1) Dacă *planul* propus a fost aprobat de creditori neînrușiți care dețin minimum 50% din valoarea nominală a creanțelor din această categorie, instanța de insolvență va înlocui, la cererea unui creditor sau a debitorului, obiecțiile unui creditor cu privire la *plan* cu o aprobare.

(2) Instanța de insolvență nu poate înlocui obiecțiile unui creditor cu o aprobare, dacă respectivul creditor ar suferi un dezavantaj economic ca urmare a implementării *planului*, în comparație cu situația pe care i-ar oferi-o măsura lichidării bunurilor debitorului și în comparație cu procentul în care s-ar îndestula alți creditori dintr-o categorie similară. În luarea unei decizii, instanța de insolvență va analiza, ca bază pentru hotărârea sa, informațiile cu privire la veniturile, bunurile și circumstanțele familiale ale debitorului, la momentul solicitării menționate la alin.(1).

(3) Creditorul care a formulat obiecțiuni va fi audiat anterior pronunțării hotărârii judecătorești. Acesta trebuie să convingă instanța de insolvență de motivul pentru care, în baza prevederilor alin.(2), obiecțiile sale nu ar trebui să fie înlocuite cu o aprobare.

(4) Instanța de insolvență va decide cu privire la înlocuirea aprobării *planului*, în termen de 20 zile de la data formulării cererii menționate la alin.(1).

(5) Partea care depune cererea și creditorul al cărui acord este înlocuit pot face recurs împotriva hotărârii de înlocuire.

Art.17.- Monitorizarea și implementarea *planului*

(1) Restricțiile referitoare la dreptul debitorului de a dispune de activele sale vor continua să se aplice până când îndeplinirea *planului* este confirmată de către instanța de insolvență.

(2) Până la momentul în care îndeplinirea *planului* este confirmată de către instanța de insolvență, debitorul este, totodată, obligat:

a) să utilizeze veniturile și activele sale în concordantă cu *planul* aprobat; debitorul trebuie să se abțină de la orice tranzacții sau comportamente care ar conduce la eșecul *planului*;

b) să desfășoare activități adecvate, generatoare de venituri și, în cazul șomajului, să caute să realizeze venituri; concomitent, acesta nu poate refuza o oportunitate rezonabilă de a obține venituri;

c) să înainteze administratorului-judiciar sumele obținute din moșteniri, donații sau drept compensare pentru daune generate de evenimente, care apar ulterior declanșării procedurii de insolvență, sau ca urmare a anulării unui raport juridic, precum și din valorificarea oricăror proprietăți nementionate de către debitor în lista bunurilor pe care le deține în proprietate ori generate de acestea. Încasările și alte venituri astfel obținute vor fi utilizate pentru a face plăți în scopul rambursării creanțelor, peste nivelul stipulat în *plan*, cu respectarea ordinii de rambursare stabilite potrivit prezentei legi;

d) să informeze, de îndată, instanța de insolvență și administratorul-judiciar cu privire la modificarea domiciliului, reședinței sau sediului său social, ori cu privire la schimbările survenite în activitatea sa profesională;

e) să transmită instanței de insolvență și administratorului-judiciar o prezentare generală a veniturilor sale din ultimele 6 luni, până la data de 15 martie și, respectiv, 15 septembrie a fiecărui an;

f) să nu ascundă vreo parte din veniturile sale și să depună declarația de impunere, la cererea instanței de insolvență sau a administratorului-judiciar pentru examinare;

g) să nu furnizeze niciun avantaj special vreunui dintre creditori;

h) să nu își asume noi responsabilități pe care nu le-ar putea îndeplini la scadență.

(3) Administratorul-judiciar va supraveghea activitățile debitorului, până la realizarea *planului*. Administratorul-judiciar va informa regulat, cel puțin anual, instanța de insolvență, asupra rezultatelor *planului*.

(4) Un act juridic prin care un debitor refuză să accepte un cadou sau o moștenire fără acordul administratorului-judiciar nu este valabil.

(5) La expirarea perioadei stipulate în *plan* pentru realizare, administratorul-judiciar va transmite raportul său final instanței de insolvență. Instanța de insolvență va confirma, prin hotărâre, realizarea *planului*, sau va declara eșecul acestuia. Odată cu confirmarea realizării *planului*, instanța de insolvență va declara încheierea procedurii de insolvență, cu toate că procedura de suspendare a acțiunilor de executare va continua să se aplice:

i. fie până când instanța de insolvență va decide asupra eliberării de datorii a debitorului;

ii. fie până la expirarea perioadei în care debitorul putea înainta o cerere de eliberare de datorii.

Art.18.- Anularea *planului*

(1) Instanța de insolvență va anula *planul* și va dispune lichidarea bunurilor debitorului, în concordanță cu prevederile Capitolului IV, dacă:

a) debitorul nu își îndeplinește obligațiile conform *planului* aprobat și implementat conform art.17 sau altor prevederi;

b) realizarea unei părți semnificative a *planului* este incertă;

c) sunt dezvăluite circumstanțe pe baza cărora se poate presupune, în mod rezonabil, că scopul apelării la *plan* a fost necinstit;

- d) demararea procedurii de executare silită, ca urmare a nerambursării de către debitor a unei datorii contractate după data aprobării *planului*;
- e) debitorul solicită o astfel de anulare.

(2) Instanța de insolvență poate emite hotărârea, în baza alin.(1), doar până la data pronunțării deciziei de recunoaștere a realizării *planului*. Decizia de anulare a *planului* survine după data la care au fost convocați la audiere debitorul, administratorul-judiciar și creditorii care au solicitat anularea acestuia. Un recurs împotriva acestei hotărâri a instanței de insolvență poate fi depus doar de către debitor și de către creditorii care au solicitat anularea *planului*.

Art.19.- Costuri

Creditorii nu vor avea nicio pretenție de la debitor, privind rambursarea costurilor suportate în legătură cu procedura de insolvență și cu *planul*.

Capitolul IV Lichidarea activelor debitorului

Art.20.- Începerea procedurii de lichidare

(1) Dacă se ridică obiecții față de *plan*, care nu sunt înlocuite printr-o aprobare a instanței, în conformitate cu art.16, sau dacă *planul* este anulat, potrivit art.18, instanța de insolvență va emite o hotărâre judecătorească privind continuarea procedurii de insolvență, prin intermediul lichidării bunurilor debitorului.

(2) Declanșarea procedurii de lichidare va produce următoarele efecte:

a) drepturile de control asupra și de dispunere de activele debitorului vor fi conferite administratorului-judiciar. Administratorul-judiciar va aproba alocația minimă aferentă debitorului și persoanelor care depind de acesta, pentru a le permite satisfacerea nevoilor de bază. O asemenea alocație nu poate depăși salariul minim pe economie;

b) administratorul-judiciar va avea dreptul de a contesta orice acte preferențiale sau anulabile ale debitorului, în vederea anulării acestora. Orice tranzacție cu o persoană înrudită va fi considerată tranzacție suspectă, în temeiul Legii nr.85/2014; alte prevederi ale Legii nr.85/2014 se vor aplica în mod corespunzător.

c) toate donațiile sau alte tranzacții cu titlu gratuit efectuate de către debitor în decurs de 3 ani, înainte de începerea procedurii de insolvență vor fi desființate odată cu data începerii procesului de lichidare. Fiecare beneficiar al acestor tipuri de tranzacții trebuie să predea bunurile sau să achite contravaloarea lor către fondul destinat lichidării.

(3) În adunarea creditorilor se va proceda la desemnarea unui singur reprezentant al acestora, în locul comitetului de creditori.

Art.21.- Derularea procedurii de lichidare

(1) Cu excepția cazului în care prezentul articol dispune altfel, procedura de lichidare se va derula potrivit prevederilor referitoare la lichidare din cuprinsul Legii nr.85/2014, iar lichidarea bunurilor conform prezentei legi va produce aceleași efecte cu ale lichidării bunurilor, în conformitate cu Legea nr.85/2014.

(2) Activele care nu pot fi supuse executării potrivit legii vor fi excluse de la lichidare.

(3) În eventualitatea în care administratorul-judiciar nu poate să lichideze un activ în decurs de 2 ani de la declanșarea procedurii de lichidare, acesta va informa toți creditorii în scris, oferindu-le opțiunea de a dobândi proprietatea bunului respectiv, și:

a) la solicitarea expresă a unui creditor, va transfera proprietatea bunului în contul unei părți sau a întregii creanțe, în funcție de valoarea bunului respectiv, potrivit regulilor de drept comun aplicabile;

b) dacă mai mulți creditori depun astfel de solicitări, va transfera activul creditorului care se oferă să compenseze o parte cât mai mare a creanței sale;

c) dacă nu se depune nicio cerere în acest sens, bunul va fi exclus din fondul destinat lichidării și va rămâne în proprietatea debitorului, liber de orice sarcini.

Art.22.- Distribuirea încasărilor

(1) Încasările provenite din lichidarea activelor unui debitor se vor distribui creditorilor acestuia, iar prevederile Legii nr.85/2014 se vor aplica în mod corespunzător.

(2) Următoarele creanțe vor fi excluse de la îndeplinire în cadrul procedurii de lichidare efectuate în temeiul prezentei legi:

a) orice dobânzi, dobânzi penalizatoare sau penalizări aferente rambursării cu întârziere sau îndeplinirii oricărei obligații a debitorului după data de începere a procedurii de insolvență;

b) creanțele care rezultă din orice tranzacții ale debitorului efectuate fără autorizare, inclusiv donații și alte tranzacții similare.

(3) Ordinea de distribuire stabilită conform Legii nr.85/2014 se va aplica și pentru distribuirea încasărilor rezultate din lichidarea bunurilor debitorului; cu toate acestea, creanțele creditorilor înrudiți vor fi subordonate creanțelor creditorilor neînrușiți și vor fi achitate doar după ce se achită integral toate creanțele creditorilor neînrușiți.

(4) După lichidarea tuturor activelor și distribuirea tuturor încasărilor, administratorul-judiciar va informa instanța de insolvență despre finalizarea procesului, care va constata procedura de insolvență finalizată prin intermediul unei hotărâri judecătorești.

Capitolul V

Eliberarea de datoriile reziduale

Art.23.- Cererea de eliberare de datoriile reziduale

(1) În cazul în care debitorul își îndeplinește toate obligațiile în mod corespunzător și în timp util, potrivit planului prevăzut la Capitolul III, sau dacă lichidarea activelor debitorului este finalizată conform Capitolului IV, instanța de insolvență va emite o hotărâre judecătorească prin care îl va scuti pe debitor de plata celorlalte creanțe ale debitorului înscrise în tabelul final al creanțelor și rămase nerambursate.

(2) Instanța de insolvență va proceda astfel doar pe baza unei cereri formulate de debitor, care trebuie depusă în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii judecătorești pronunțate conform art.16 alin.(5) sau art.22 alin.(4), după caz, și sub rezerva condițiilor stipulate în prezentul capitol.

Art.24.- Condiții pentru aprobarea eliberării de datorii

(1) Instanța de insolvență poate respinge cererea de eliberare de datorii în situația în care:

a) debitorul și-a încălcat obligațiile impuse prin prezenta lege sau prin *plan*, inclusiv comportament neglijent sau lipsit de interes din partea debitorului cu privire la satisfacerea obligațiilor ce îi revin în temeiul prezentei legi sau orice comportament necinstit al acestuia; sau

b) pe durata procedurii de insolvență au fost descoperite aspecte care ar justifica în alt mod refuzul cererii de inițiere a procedurii de insolvență, potrivit art.7 alin.(2).

(2) Refuzul cererii de eliberare de datorii va fi comunicat debitorului și administratorului-judiciar. Împotriva acestei hotărâri poate înainta recurs numai debitorul.

Art.25.- Efectele ștergerii datoriilor

(1) Cu excepția creanțelor prevăzute la alin.(2), hotărârea judecătorească de eliberare de datorii va cauza stingerea tuturor creanțelor înregistrate în procedura de insolvență și nerambursate pe parcursul acestei proceduri.

(2) Următoarele creanțe nu vor fi afectate de hotărârea judecătorească de eliberare de datorie și vor continua să existe chiar și după ce s-a luat hotărârea de eliberare de datorie:

- a) creanțe rezultate din sancțiuni impuse debitorului în proceduri penale;
- b) creanțe asupra debitorului, care rezultă din vătămări aduse vieții sau sănătății unor persoane fizice;
- c) creanțe ale persoanelor care depind de debitor, pentru plata pensiei alimentare sau a altor plăți similare;
- d) creanțe care derivă din declanșarea procedurii de insolvență.

Capitolul VI Prevederi finale

Art.26.- Arhive și evidențe publice

Toate informațiile referitoare la procedura de insolvență declanșată împotriva debitorului vor fi șterse din Buletinul procedurilor de insolvență, la împlinirea a 5 ani de la încheierea acestei proceduri.

Art.27.- Sancțiuni

(1) Debitorul care a inițiat ori împotriva căruia a fost inițiată și, respectiv, finalizată procedura insolvenței, nu va mai putea avea, pentru o perioadă de 5 ani de la momentul încheierii procedurii, deține calitatea de asociat unic în cadrul unei societăți comerciale cu răspundere limitată, așa cum aceasta este definită în cuprinsul Legii societăților nr.31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Se sancționează cu închisoare de la unu la 5 ani, următoarele fapte:

- a) furnizarea, pe parcursul procedurii de insolvență, de informații sau declarații false instanței sau administratorului-judiciar; și
- b) tănuirea activelor și documentelor relevante pentru procedura de insolvență.

Capitolul VII Dispoziții finale

Art.28.- (1) Dispozițiile prezentei legi se completează cu cele ale Codului civil și ale Codului de procedură civilă.

(2) Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Acest proiect de lege se consideră adoptat de Senat în forma inițială, în condițiile articolului 75 alineatul (2) teza a III-a din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

Cristian-Sorin Dumitrescu



Note explicative privitoare la prevederile specifice

Capitolul I Prevederi generale

Structura legislației (art.1, art.3 (3))

În cazurile de insolvență a persoanelor fizice care nu desfășoară activități antreprenoriale, reglementările generale cu privire la insolvență pot părea prea generale sau prea complicate, pot implica costuri inutile sau pot îngreuna sau întârzia procedura de insolvență. Pentru a rezolva această problemă, anumite jurisdicții (ex. Australia, Italia) au optat pentru un act normativ diferit care să guverneze insolvența persoanelor fizice, în timp ce altele au ales să implementeze prevederi care reglementează acest caz în cadrul actelor normative generale privind insolvența (ex. Austria, Republica Cehă, Franța, Germania). Deși există diferite tipuri de metode de implementare, principiul separării insolvenței persoanelor fizice de insolvența entităților cu personalitate juridică se păstrează. Ca rezultat, proiectul este prezentat ca act legislativ independent care guvernează cazurile persoanelor fizice. Legea nr.85/2014 ar trebui să fie un instrument legislativ suplimentar aplicabil tuturor celorlalte aspecte legate de procedura de insolvență care nu sunt guvernate de prezenta propunere legislativă.

Criterii de eligibilitate (art.3)

Propunerea legislativă specifică cerințele ce trebuie îndeplinite în cazul insolvenței, astfel încât aceasta să fie catalogată drept o „insolvență a persoanelor fizice”. Aceste criterii includ: o reședință permanentă în România, existența activelor sau a principalei surse de venituri pe teritoriul României, precum și caracterul non-antreprenorial atât al activității debitorului, cât și al datoriilor acestuia. Dacă aceste criterii sunt îndeplinite, instanță de insolvență competentă va declara falimentul consumatorului persoană fizică. Instanță de insolvență competentă are puterea discreționară de a declara insolvența persoanelor fizice și în circumstanțe excepționale, de a permite foștilor mici comercianți să beneficieze de suport pe baza pragului de minimi, acordului creditorilor și a unui număr limitat de creditori. Regimul excepțiilor este, de exemplu, susținut în Republica Cehă, Germania și Slovacia.

Instanță de insolvență competentă (Art.4)

Localitatea de reședință pare să fie cel mai potrivit criteriu pentru determinarea instanței competente.

Capitolul II

Demararea procedurii de insolvență

Începerea procedurii de către debitor (art.5)

Un debitor poate depune o cerere cu privire la propria insolvență, dacă îndeplinește criteriile aplicabile în cazul insolvenței. Spre deosebire de companii, este dreptul (și nu obligația) debitorului de a solicita falimentul, iar singurul criteriu aplicabil în această privință este cel al fluxului de numerar, relevant prin prisma imposibilității de a plăti datoriile la scadență. Acest tip de test de insolvență este utilizat, de principiu, la nivelul tuturor jurisdicțiilor evaluate.

Mai exact, criteriul privind incapacitatea de a-și achita datoriile la momentul în care acestea devin certe, lichide și exigibile, este satisfăcut dacă un debitor este în incapacitatea de a achita datoriile către doi sau mai mulți creditori, timp de mai mult de 30 zile după data scadență a acestor datorii. În Republica Cehă, Polonia, Singapore și Slovacia se aplică teste similare de incapacitate de plată. Anumite jurisdicții permit cererea insolvenței într-o situație „aproape de insolvență” (ex. Austria, Republica Cehă). Totuși, acest fapt pare să aducă o povară suplimentară pentru instanță cu privire la evaluarea circumstanțelor faptice în ce privește solicitarea insolvenței și de aceea nu este utilizat în cadrul propunerii legislative.

Solicitarea debitorului trebuie însoțită de o documentație în susținerea cazului, inclusiv de o propunere de plan pentru stingerea datoriilor. Aceasta urmează exemplele german și austriac și ar trebui să faciliteze soluționarea promptă a insolvenței consumatorului persoană fizică.

Începerea procedurii de către debitor (art.6)

Persoanele, altele decât debitorii care beneficiază de capacitate activă, putând solicita declanșarea procedurii insolvenței, se limitează la creditorii care pot dovedi că debitorul este incapabil să își achite datoriile când acestea devin certe, lichide și exigibile, și că valoarea nominală totală a creanțelor pe care creditorul le are împotriva debitorului depășește suma de 25.000 lei. Acest prag valoric aplicabil solicitării inițiate de către creditor este utilizat atât în anumite jurisdicții precum Marea Britanic 750 GBP, Australia -5.000 AUD, cât și în legislația românească curentă privind insolvența persoanelor juridice -45.000 lei, cu scopul de a filtra pretențiile nesemnificative și quantum, formulate în mod șicanator. Nicio altă persoană nu poate solicita insolvență; definiția în sens restrâns a persoanelor eligibile (care include totuși creditorii) se inspiră din reglementările din Australia, Austria, Republica Cehă, Germania, Slovacia și Statele Unite.

Este de notat faptul că, în cazul în care solicitarea vine din partea creditorului, debitorul trebuie să depună un proiect în decurs de cincisprezece zile după ce administratorul judiciar de insolvență elaborează lista preliminară cu pretenții, (vezi art.11 alin.(2)).

Analiza formală a solicitării. Condiții materiale pentru începerea procedurilor (art.7, art.8)

Analiza preliminară a solicitării se materializează în verificarea de către instanță doar a aspectelor formale. În cazul în care criteriile formale nu sunt îndeplinite, se mai acordă o perioadă suplimentară de șapte zile pentru completarea și/sau corectarea cererii.

Proiectul specifică condițiile materiale suplimentare necesare pentru demararea procedurii de insolvență. Pe lângă condițiile generale (cum ar fi îndeplinirea criteriilor de eligibilitate și trecerea testului de insolvență), instanță de insolvență este obligată să refuze începerea procedurii de insolvență, în cazul în care un debitor a mai apelat la acest mecanism în ultimii șapte ani. În plus, elementele care contrazic principiile bunei credințe nu trebuie implicate. Ambele condiții sunt elemente concepute pentru protejarea creditorilor și susțin principiul corectitudinii din perspectiva politicilor publice. Limitarea de timp nu îi permite debitorului să uziteze de această soluție în mod regulat, la intervale mici de timp, pentru a preveni încurajarea unui comportament lipsit de diligență ori precauție în sfera creditării. Aceste limitări temporale există și în Polonia (10 ani înainte de solicitarea insolvenței), în Italia (8 ani înainte de eliberare) și în Singapore (5 ani înainte de completarea unei scheme de rambursare a datoriilor).

Prevederea privind buna-credință este de fapt universală, deoarece nicio lege nu trebuie să protejeze reaua-credință, fraudă sau alte comportamente abuzive (vezi exemplele Germaniei și Republicii Cehe).

Deși în anumite jurisdicții demararea procedurii de insolvență este condiționată de abilitatea debitorului de a acoperi costurile procedurii, acest fapt nu le permite debitorilor fără posibilități financiare să obțină suport. De aceea, se consideră că debitorul nu poate fi împiedicat să înceapă procedurile de insolvență doar pe baza faptului că activele deținute nu sunt suficiente pentru a acoperi costurile ocazionale de procedură de insolvență. O abordare similară se regăsește în Australia și Italia. Pe baza exemplului austriac, dacă debitorul se află în incapacitate de a suporta costurile procedurii, acestea vor fi suportate de către stat și convertite în creanță prioritară în cadrul procedurii.

Pentru a evita acele situații în care creditorii ori terțe părți ar încerca să întreprindă anumite acțiuni, contrare principiilor și scopului procedurii insolvenței, aceasta își va produce efectele de la publicarea deciziei în Buletinul Insolvenței, neexistând un interval de timp între momentul producerii efectelor din punct de vedere juridic și cel al publicării.

În același timp, este necesar ca instanță de insolvență să numească un administrator judiciar de insolvență din lista specialiștilor în insolvență.

Efectele procedurii de insolvență (art.9)

Unul dintre elementele esențiale ale procedurii insolvenței este organizarea într-un mod coerent a cerințelor formulate, având în vedere obiectivul fiecăruia dintre creditorii de a obține satisfacerea creanței proprii într-un grad cât mai mare. Conflictele nereglementate între creditorii pot duce la o situație în care cele mai valoroase active să fie monopolizate de către creditorii mai agresivi, iar, în acest

caz, dispare avantajul lichidării colective a activelor, iar suma efectivă a încasărilor, ca urmare a lichidării, este mai mică. Niciunul dintre creditori nu poate profita, în mod nejustificat, de procedura de insolvență a debitorului, iar despăgubirile trebuie distribuite în mod proporțional. Pe baza acestui din urmă caz, demararea procedurii de insolvență este urmată de mecanisme care împiedică creditorii să-și execute pretențiile și pentru a evita fenomenele negative discutate mai sus. Stoparea automată a acțiunilor individuale în executare este o regulă generală, respectată în toate jurisdicțiile.

Efectele aproape universale ale procedurilor de insolvență demarate includ, de asemenea, accelerarea automată a creanțelor, limitări ale drepturilor de dispoziție pe care debitorii le au asupra activelor proprii și neacumularea de dobânzi sau plăți similare.

În vederea protejării intereselor debitorilor, procedura de stopare se aplică, de asemenea, și la dreptul de reziliere, care aparține proprietarului. Prevederea este menită să împiedice rezilierea unui contract de închiriere pentru reședința primară a debitorului, doar având la bază procedura de insolvență. O regulă similară este inclusă, de exemplu, și în sistemele legislative austriac, ceh și englez.

Analiza creanțelor și activelor (art.10 și art.11)

Cu excepția termenelor micșorate în scopul accelerării și eficientizării procedurii de insolvență, administratorul în insolvență trebuie să aplice prevederile Legii nr.85/2014 la înregistrarea și analiza creanțelor. Activele și venitul debitorului sunt, de asemenea, supuse analizei, de către administratorului-judiciar în insolvență iar, pe baza acestora, acesta întocmește lista de active și venituri.

Capitolul III Planul de stingere a datoriilor

Preferința pentru plan (art.12)

Urmând exemplul german, prezenta propunere legislativă prevede o încercare obligatorie de stingere a datoriilor având la bază un plan, planul trebuie să reprezinte o opțiune satisfăcătoare pentru ambele părți. Deoarece acesta trebuie să ajute debitorul să evite efectele devastatoare ale lichidării tuturor sau aproape a tuturor activelor sale și să ofere, în același timp, o compensație îndestulătoare creditorilor, teoretic, aceasta din urmă ar trebui să depășească compensația medie obținută prin lichidare.

Conținutul planului (art.13)

Debitorul va pregăti o propunere de plan pentru stingerea datoriilor, ceea ce reprezintă una dintre modalitățile de satisfacere a pretențiilor creditorilor. Atunci când un debitor înaintează o solicitare pentru demararea procedurii de insolvență, această propunere de plan trebuie să facă parte din dosarul depus. La solicitarea unui creditor, planul trebuie furnizat în decurs de 15 zile de la elaborarea listei preliminare de creanțe, de către administratorul judiciar de insolvență (potrivit prevederilor art.11 alin.(2)). Planul necesită acordul majorității creditorilor;

agregarea planului nu poate depăși o perioadă de trei luni. Totuși, instanță de insolvență are competența de a respinge propunerea și de a proceda la lichidarea activelor debitorului imediat, în cazul în care propunerea nu este satisfăcătoare din punct de vedere al conținutului.

Prevederile privind conținutul propunerii sunt specificate la art.12 privind insolvență persoanelor fizice. Pentru a oferi creditorilor măsuri de securitate, o cotă minimă de 40% din valoarea nominală este aplicabilă rambursării pretențiilor creditorilor chirografari neînruțiți. Un sistem similar de cote se utilizează și în Austria și în Republica Cehă. Cota trebuie să reprezinte o valoare care depășește compensația care putea fi obținută în cazul lichidării.

Creditorii garantați nu vor primi în niciun caz o compensație mai mică decât cea pe care ar primi-o în cazul lichidării activelor securizate.

O altă măsură de securitate este stabilirea unei perioade de timp de cinci ani pentru îndeplinirea planului; aceasta se aplică în Austria și Polonia. Nu mai puțin, se va permite existența unui acord între părțile implicate asupra perioadei de timp în care planul va fi activ, măsură ce apare ca fiind practicabilă, mai ales în cazul datoriilor pe termen lung (cum ar fi creditele ipotecare).

Aprobarea planului (art.14, 15 și 16)

Încercările de înțelegere amiabilă trebuie să implice toți creditorii care au libertatea de a interveni asupra propunerii. Dreptul de a aduce comentarii asupra planului nu este deținut de creditorii înrudiți, al căror acord este prezumat prin lege - acesta are la bază logica definiției nou-introduse a creditorilor înrudiți, de la care, în practică, nu se așteaptă să pună piedici desfășurării planului, datorită relației acestora cu debitorii.

În plus, aproape toate jurisdicțiile limitează, într-o oarecare măsură, drepturile creditorilor înrudiți, care includ în general membri de familie și entități la care debitorul sau familia sa deține o participație calificată ori o funcție cu responsabilități executive.

Un debitor poate răspunde comentariilor creditorilor prin amendarea sau suplimentarea propunerii planului, pentru a se asigura de satisfacerea planului. Practic, vor exista două rânduri de voturi pe acest plan.

Acordul asupra planului se poate obține în trei moduri diferite: (i) toți creditorii își dau acordul expres; (ii) aprobarea sau consimțământul creditorilor individuali este prezumat (se prezumă consimțământul conform art.13 alin.(2) și alin.(4)) sau (iii) - cu condiția ca acei creditori neînruțiți care dețin cel puțin 50% din valoarea nominală a pretențiilor înregistrate față de creditorii neînruțiți să fi aprobat planul - instanță de insolvență poate înlocui aprobarea restului creditorilor conform art.15, potrivit regulii că un creditor care nu este de acord nu poate fi pus într-o poziție defavorabilă prin raportare la lichidare și, respectiv, la creditorii din aceeași categorie. Dreptul instanței de a ignora creditorii care nu și-au exprimat acordul („cram down” - impunerea de către instanță a unui plan de reorganizare, independent de dezacordul exprimat de unii creditori) este un instrument de administrare a creditorilor care sunt nerezonabili și care refuză planul, fără a avea temeiuri economice. Acest drept nu poate fi utilizat pentru a forța creditorii să

accepte un plan care ar afecta, de fapt, interesele economice ale acestora, versus opțiunea lichidării.

Consimțământul majorității creditorilor este o importantă măsură de securitate aplicată și în Austria, Germania și Italia. Germania utilizează un principiu limitat de „cram down”. Dacă planul de stingere a datoriei este aprobat de către creditorii (sau aprobarea este înlocuită), instanța de insolvență va formaliza acest fapt printr-o decizie. Creditorii care nu sunt de acord pot face recurs.

Implementarea planului (art.17)

Până la confirmarea de către instanță a îndeplinirii planului, debitorul se supune restricțiilor prevăzute la art.16 și supravegherii administratorului judiciar în insolvență. Restricțiile sunt bazate pe exemple din Republica Cehă și Germania și trebuie analizate ca măsuri importante de securitate care protejează drepturile creditorilor și ale publicului general. Scopul acestora este, în general, de a asigura conformarea debitorului cu condițiile planului și de a evita generarea de noi datorii pe parcursul perioadei de rambursare.

Nefuncționarea planului (art.18)

Instanța de insolvență va anula planul și ordona lichidarea activelor debitorului, dacă debitorul își încalcă obligațiile specificate în cadrul planului sau în cadrul Legii insolvenței debitorului. Similar, planul va fi convertit în lichidare, dacă devine clar că planul nu poate fi îndeplinit sau că există o intenție necinstită (ex. o intenție de a priva unii dintre creditorii de drepturile ce le revin în mod legitim) la baza planului sau la baza solicitării debitorului. Aceste prevederi sunt modelate după exemplul ceh.

Capitolul IV Lichidarea activelor debitorului

Efectele lichidării (art.20)

În cazul în care planul de lichidare a datoriilor eșuează, se va proceda la lichidarea activelor debitorului. Pentru a permite administratorului judiciar să lichideze efectiv activele debitorului și să obțină satisfacția maximă a creanțelor creditorilor acestuia, este necesar ca administratorul judiciar de insolvență să fie mandatat cu drepturi specifice, care intră în vigoare după demararea lichidării - mai precis, administratorul judiciar de insolvență trebuie să preia controlul absolut asupra activelor debitorului.

Administratorul judiciar de insolvență are, de asemenea, dreptul suplimentar de a pune la îndoială preferințele necinstite, iar toate donațiile tăcute de debitor în ultimii trei ani sunt anulate. Aceste reguli au la bază principiul conform căruia tranzacțiile cu părți înrudite sau apropiate sunt pasibile de a fi anulate în cazul lichidării, cu scopul de a maximiza activele și astfel de a proteja creditorii neînrușiți.

Pentru simplitate și eficiență, creditorii trebuie să aibă un singur reprezentant în procedura de lichidare ca alternativă la Comitetul creditorilor, aplicabil în procedurile de insolvență a persoanelor juridice. Simplificarea este susținută de faptul că insolvența persoanelor fizice nu va implica cel mai probabil un număr mare de creditori. Această prevedere are la bază exemplul slovac.

Lichidarea și distribuirea (art.21 și 22)

În afară de cele menționate mai sus, se aplică în mod suplimentar și prevederile relevante ale Legii nr.85/2014 cu privire la desfășurarea lichidării și distribuirea sumelor rezultate în urma lichidării. Pe baza exemplurilor din alte jurisdicții (Slovacia sau cadrul legal românesc cu privire la insolvență persoanelor juridice), creditorii înrudiți se subordonează celorlalți creditori. Aceasta este deseori privită ca subordonare „echitabilă”, care are ca scop protejarea creditorilor neînrușiți.

Administratorul judiciar de insolvență se poate confrunta cu situația în care nu poate lichida anumite active. În plus, întreținerea activelor este de obicei asociată cu costuri care se traduc în cheltuieli suplimentare ocazionate de procedura de insolvență. După doi ani de încercări de a vinde activele, administratorul judiciar în insolvență este obligat să ofere activele creditorilor. Dacă oricare dintre creditori este interesat, acesta va depune o cerere, iar administratorul judiciar va transfera activele către acesta pentru analiză (în cazul în care există mai mulți creditori, către cel pentru care activul este cel mai avantajos). În măsura în care creditorii nu sunt interesați, activele împovărătoare vor rămâne în proprietatea debitorului, iar administratorul judiciar le va exclude din fondul destinat lichidării.

Lichidarea, ca și îndeplinirea planului, sunt confirmate printr-o decizie a instanței de insolvență, care finalizează și procedura de insolvență și suspendă efectele acesteia. Totuși, din motive tehnice, stoparea automată a acumulării de dobânzi și penalități continuă să fie aplicabilă până la momentul pronunțării deciziei instanței de insolvență asupra stingerii datoriilor reziduale sau până la prescrierea dreptului de solicita stingerea datoriilor.

Capitolul V

Stingerea datoriei reziduale

Situațiile post-insolvență ale persoanelor fizice diferă în mod semnificativ față de cele ale persoanelor juridice. Lichidarea activelor unei persoane juridice conduce, în mod normal, la încetarea existenței persoanei juridice respective. Viața persoanei fizice continuă și după finalizarea procedurii de insolvență, fapt ce se reflectă în prevederile Capitolului ce permit debitorului să obțină ștergerea datoriilor. Pe de altă parte, stingerea datoriilor trebuie să fie condiționată de străduință și eforturi rezonabile de satisfacere a creditorilor într-o măsură cât mai mare.

Stingerea datoriilor nu este automată și trebuie supusă validării instanței după o analiză formală, care oferă măsuri de securitate adițională pentru creditori. Regula aplicabilă în diferite jurisdicții, inclusiv Australia, Republica Cehă, Germania, Italia, Polonia și Slovacia, este stingerea non-automată a datoriilor reziduale. Comportamentul necinstit sau iresponsabil al unui debitor, pe parcursul procedurii, îl descalifică de regulă pe acesta de la stingerea datoriilor - aceasta este o regulă aproape universală, care se aplică în toate jurisdicțiile și are la bază principiile corectitudinii și buneii-credințe.

Capitolul VI Prevederi finale

Informarea publică (art.26)

Unul dintre efectele procedurii de insolvență este informarea tuturor creditorilor asupra faptului că debitorul a intrat în insolvență. Acest tip de „stigmat” este întâlnit de obicei, în toate jurisdicțiile, ca un factor important de prevenție, care va descuraja creditarea iresponsabilă; totuși, după finalizarea procedurii, viața debitorului nu ar trebui să fie îngreunată pe o perioadă de timp nerezonabilă. De aceea, informațiile privind procedura de insolvență trebuie eliminate din Buletinul procedurilor de insolvență la cinci ani de la finalizarea acesteia. Această regulă se bazează pe exemplul ceh.

În plus, urmând modelul englez, nu se introduc restricții asupra practicării unor profesii, în ideea că debitorului trebuie să i se permită să aibă venituri suficiente pentru finalizarea planului de rambursare și pentru o viață sustenabilă în viitor.

Sanțiuni conform Codului penal (art.27)

În același timp, însă, trebuie să se prevină angajarea debitorului în comportamente frauduloase sau care conduc la înșelăciuni și să se asigure cooperarea acestuia pe parcursul procedurii de insolvență. Pentru a atinge acest scop și inspirate din prevederile legii insolvenței din Polonia și Italia, sancțiunile conform Codului penal sunt introduse pentru a preveni o conduită necorespunzătoare a debitorilor.